

Вера као љубав и вера као поверење чини да све постаје чудо у животу човека

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 21. септембра 2026. године, на празник Рођења Пресвете Богородице, у Саборној цркви у Београду

У име Оца и Сина и Светог Духа. Браћо и сестре, радујемо се данас, јер се радује васељена, али радује се данас и небо. Радује се све што се види и не види, радује се читава творевина. Радују се Јоаким и Ана данас зато што су измолили од Господа да сви будемо обрадовани, јер данас се рађа Пресвета Богородица. И гле чуда, неизрецивог чуда дивног, да они за које је свака логика овог света – свака мисао, све знање и све вештине – једанпут за свагда закључила да они који су у одмаклој доби, да они који су старци, иако се Богу обраћају, у најбољем случају показују само своју веру и своје поверење у Бога, али да напосто оно за шта се моле није могуће да се деси.

А ево, Господ је показао да оно што људима није могуће Њему јесте. Показао је да иако у дубокој старости – иако по свим биолошким законима то није могуће у добу у којем се налазе свети Јоаким и Ана – дивни родитељи Пресвете Богородице могу бити обрадовани рођењем детета и могу

обрадовати све нас оним што рођењем детета које је њима даровано следи читавом људском роду.

Да, што Богу је могуће, нама људима често није разумљиво. И што је људима немогуће, Богу је – ако Он то хоће, и ако Његова љубав хоће, и ако је то за добро творевине Његове, ако је то на спасење нама људима – и те како јесте могуће.

Јоаким и Ана имају веру. И вера је тај орган, тај простор, то оруђе којим се много даље види него својим телесним оком. Вером се види изван граница овог створеног света, изван граница творевине. Вером се допире до вечности, допире се до Бога. Јер вера је друга страна љубави, јер вера је поверење. И зато је она израз и потврда љубави. Она је плод љубави и испреплетана је са љубављу. А у случају светих Богородичиних родитеља Јоакима и Ане, вера је основ, стожер и центар њиховог живота, та вера као љубав и вера као поверење.

И они знају да је вера једини простор и једино место на којем се пројављује љубав, благодат и благослов Божји. Зато не одступају од вере, јер вером као поверењем препуштају себе, све што јесу, своје молитве и своје жеље љубави Божјој. Не условљавају Бога ничим, не тргују са Њим, не постављају трговачке односе са Њим где важи принцип: „Дајем да добијем“ или „Тек кад добијем, онда ћу дати“. Не, они имају веру, имају и жеље, али вером својом своје жеље, своје прохтеве и своје потребе препуштају суду Божјем. И баш зато што се њихова вера потврдила као простор дејства благодати Божје, онда Господ с једне стране излази њиховој молитви и њиховој вери у сусрет и даје им дете, али истовремено, показујући да је добитак детета, ако смем да тако кажем, дар Божји, да је заправо живот дар Божји, Бог, дарујући живот, у перспективи види шта ће са тим животом бити.

И оно што нико није слутио, што никоме није пало на памет, то дете се показало као почетак нашег спасења. То дете се због вере родитеља својих, али најпре и изнад свега због своје вере и своје чистоте, због тога што је то дете постало чиста молитва, чиста вера и самим тим чисти простор на којем се Господ Бог могао пројавити у потпуности, кроз то дете могао доћи нама у сусрет да нас спасе. То дете је постало почетак нашег спасења.

Јер живот тог детета, живот Пресвете Богородице, претворио се у једно апсолутно „да“, у један непоколебљиви и апсолутни пристанак на све оно што Бог хоће с њом. То дете је непоколебиво још од утробе своје мајке, још молитвама својих родитеља и по превечном промислу Божјем, рекло једанпут за свагда у име читавог људског рода, и шире, у име читаве творевине: „Да,

Господе, нека буде воља Твоја. Нека буде како Ти хоћеш!“ Зато што чиста и света вера, вера која је љубав, зна да Бог увек хоће искључиво и само добро, зна да хоће само спасење, зна да хоће да Царство Његово буде у нама и међу нама. И зато наше „да“, непоколебиво једанпут за свагда апсолутно „да“ Пресвете Богородице, учинило је да све што је воља Божја може постати наш живот кроз нашу веру и кроз наше „да“.

Зато се ми, браћо и сестре, данас радујемо, јер се радује данас и читава творевина, јер се радују свети Јоаким и Ана, јер се радује Црква Божја и на небу и на земљи. Радујемо се, али исто тако у тој радости угледамо се на молитву, на поверење светих Јоакима и Ане. Јер та и таква вера, та и таква молитва чини да све постаје чудо у животу човека. Као што је чудо постало у животу светих Јоакима и Ане, тако може постати све у нашим животима чудо.

А шта је чудо? Чудо није нешто што је неразумљиво и несхватљиво, јер ономе који верује то је схватљиво и разумљиво. Чудо је само догађај сусрета љубави Божје и љубави наше кроз веру, кроз веру за коју каже данашње Јеванђеље, речима Господа Христа, да слушамо реч Господњу и да је држимо, да је држимо својим животом, да желимо и хоћемо да се држимо речи Божје, да живимо том речју Божјом.

Ако тако одлучимо и имамо веру и молимо се Богу, знамо да ће наш живот бити непрестано узрастање у сусрет Богу који долази и који је са нама, да ће, једном речју, наш живот бити нераскидиви, присни у љубави загрљај са свима светима, са Пресветом Богородицом, Њеним родитељима, загрљај читаве Цркве наше са Господом нашим Исусом Христом, коме нека је слава, заједно са Његовим Оцем и Духом Светим, сада и увек и у векове векова. Амин.

spc.rs